

του πέρασε δηλαδή φτερά σ' το κεφάλι, δικαιοτέρον θά είναι να παρασημοφορηθῇ ὁ ἰδιοκτήτης ἐνὸς Βασιλέως.

Πῶς σὰς φαίνεται ἡ σύγχρονος ἀποχώρησις εἰς τὰς γαίας των, τοῦ μὲν Βασιλέως εἰς τὴν Δεκλείαν του καὶ τοῦ Κουμουνδούρου εἰς τὴν Τροϊζήνα του. Ἐπάρχουν πολλοὶ οἱτινες ἐν μέσῳ θορύβου δὲν δύνανται νὰ ἐργασθῶσι διανοητικῶς. Περὶ μὲν τῆς διανοητικῆς ἐργασίας τοῦ Βασιλέως ὅταν τὸν πολιορκῇ θόρυβος, ὅταν μὲν δηλαδή ἐν Ἀθήναις, δὲν ἔχωμεν καμμίαν εἰδήσιν, διότι τὸ Σύνταγμα τὸν ἀπαγορεύει νὰ ἐργάζεται διανοητικῶς· ἀλλὰ τῆς ἐν μέσῳ Ἀθήναις πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἔχομεν λυπηροτάτην ἄχρι τοῦδε πείραν, τὴν ὅποιαν ἐστεφάνωσαν ἢ πρὸς τοὺς πρόσβους ἀπάντησίς του. *Ἄς ἴδωμεν τί θὰ γυνήσῃ ἢ ἡσυχία τοῦ Πόρου εἰς τὴν ἀλλόκοτον αὐτὴν κεφαλὴν, ἥτις φέρει τὸ ἔνδοξον ὄνομα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεσσηνίου.

Μεγαλειτέραν ἐμπιστοσύνην ἔχω εἰς τὸν Κουμουνδούρον ὅταν σκέπτηται περὶ τῶν κοινῶν εἰς τὰ κτήματά του παρὰ εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐπιτηδεύτητος δι' ἧς τὰ κτήματα αὐτὰ ἀπεκτήθησαν εἶναι πάντοτε ὠφέλιμος εἰς ἓνα Ἑλληνα ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν.

*Ἐλάβον πάλιν τὰ πράγματα τὴν πατροπαράδοτον ῥωμαϊκὴν τροπὴν των. Τὸ αἵματηρότατον ἑλληνικὸν ζήτημα, ἔπερ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ καὶ νὰ δείξῃ, ἐνεδύθη τὴν ἀθωοτάτην συνταγματικὴν περιβολὴν του, ὡς νὰ ἦτο νύμφη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ὁποίας ἔλειπε τὸ ἄνθος τῆς λεμονιάς.

Μετ' ἀγανακτικῆς ἢ *Ἄρα ἐρωτᾷ μήπως κατηργήθη τὸ σύνταγμα καὶ δὲν προσκαλεῖται ἡ Βουλὴ νὰ τῇ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών της ἢ κυβερνήσις; Τὰ αὐτὰ ἤρωτα ὁ κ. Κουμουνδούρος ὅτε ἦτο ἀντιπολίτευσις καὶ ὅτε ὁ κ. Τρικούπης ἔκαμε τοῦ κεφαλοῦ του τὴν ἐπιστρατεῖαν.

Εἶναι πεπωμένον! περισσότερον ἀπὸ μίαν παραβίασιν τοῦ συντάγματος οἱ Ῥωμοὶ δὲν μποροῦμεν νὰ ἀγριέψωμεν.

*Ἄν ἤδύνατο ὁ κ. Μπούμπουλις θά συνεχώρευεν ἐν ἐπιτοῖς ὅλα τὰ ἀξιώματα τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Ὅτ' ἦτο συγχρόνως ὑπουργὸς καὶ μούτσος. Καὶ βεβαίως θά ἦτο καλύτερος μούτσος παρὰ ὑπουργός. Ἰδίως ἐν τῇ πολεμικῇ του ἀντάρᾳ δὲν ἀνέχεται καμμίαν ναυτικὴν ἰκανότητα. Ἀκόμα εἶναι ζωντανὴ εἰς τὴν μνήμην μας ἡ ἀπαισία καταδιώξις καὶ ἡ κακοῦθις προσβολὴ ἣν εἶχε κάμει τοῦ μακαρίτου Παλάσκα, τοῦ πρώτου ναυτικοῦ πνεύματος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὀλίγων ὑπολειφθέντων ἐπιστημόνων ναυτικῶν μας, διεκρίνετο καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος κ. Κανελλόπουλος. Ἐγνωρίζομεν πρὸ πολλοῦ τὴν ἐναντίον καὶ αὐτοῦ ἀδιάλλακτον ἔχθραν τοῦ ὑπουργοῦ καὶ μανθάνομεν τώρα ὅτι ἐτέθη εἰς ἀργίαν.

Φαίνεται ὅτι ἀφοῦ ἀνέβη μετὰ δύο ἔτη τὸν καταποντισμὸν τῆς Τουρκίας, δὲν τοῦ μέλει ἂν τεθοῦν καὶ ὅλοι οἱ καλοὶ ναυτικοὶ μας εἰς ἀργίαν, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἀργῇ αὐτὸς εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀποπαλαθώσεως τοῦ ναυτικοῦ εἰς ὁ μετὰ ζήλου πράγματι ἐργάζεται.

Τώρα ἀφοῦ ἀναδημοσιεύωσιν καὶ αἱ Βυζαντιναὶ ἐφημερίδες τὰς ἐκ Χίου ἱερεμιάδας τοῦ υἱοῦ Παπαμιχαλοπούλου, τί ἄλλο δύναται νὰ εὐχηται οὗτος ἢ καὶ κἀνένα ἄλλον σεισμὸν, ὅπου καὶ ὅπως.

*Ἐδημοσιεύθη πρὸ καιροῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἀπεστάλη πρὸς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς ὑπὸ τοῦ ἐν Σάμῳ Ἑλληνοπροξένου Γεωργ. Φιλήμονος μπάλλα ἱστορικὴ, ἣν ὁ Κανάρης εἶχε ρίψει κατ' ἐχθρικοῦ πλοίου. Καθ' ἃ νῦν γράφουσιν ἐκ Σάμου ἡ μπάλλα αὐτὴ εἶναι κοινὴ κοινοτάτη ἐκ τῶν πολλῶν ὧν βρίθει ἡ παραλία τῆς Σάμου, τὴν ὅποιαν ὅμως κατάρθωσε νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν εὐπιστον ἀντιπρόσωπον τῆς Ἑλλάδος ὑπάλληλός τις τῆς Ἡγεμονίας, ἐπ' ἐλπίδι ἴσως ἢ μᾶλλον ὑποσχέσει σταυροφορία, ὡς ἀνεκτίμητον ἱστορικὸν κειμήλιον κληρονομήσας ὄθην αὐτὸ παρὰ τῶν πατέρων του. Τί νὰ θαυμάσῃ τις μᾶλλον τὴν ἀναίδειαν τοῦ δωρητοῦ ἢ τὴν κουφότητα τοῦ Ἑλληνοπροξένου;

Βίδοποιούμεν τὴν *Παλιγγενεσίαν* ὅτι δὲν εἶναι διόλου καθαρὰ ἡ πηγὴ ἐξ ἧς λαμβάνει τὰς ἀλληλογραφίας της ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. *Ἄς ἐξετάσῃ καὶ ἄς μάθῃ.

Τὸ Βιδύλλιον τοῦ φίλου μας Dock τὸ ὅποιον δημοσιεύομεν ἐν τῇ τετάρτῃ σελίδι καθὼς Βιδύλλιον εἶναι σκεπασμένον ἀπὸ φύλλα καὶ χλόην καὶ παπαροῦνας κ' εἶσι δὲν πολυφαίνεται, τοῦτέστι δὲν καταλαμβάνεται. Τὸν παρακαλοῦμεν ἐπομένως εἰς νέον ἀντιδύλλιον νὰ μᾶς τὸ ξεσκεπᾷσῃ ὀλίγον.

Κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις τὸ Βιδύλλιον τοῦ Dock εἶναι φωτεινότερον, διότι ὁ Καραϊσκάκης αὐτὸς ὤρθη ἐνταῦθα.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν πανηγύριν τοῦ Θεοσίου συνελάθωμεν ἓνα ὄστις ἐχρησίμευεν ὡς ξεναγὸς ἀγαθοῦ ἀνατολίτου. Ἀφοῦ τὸν ἀπῆντα εἰς διαφόρους περιέρχους ἐρωτήσεις του,

— Ἐλα τώρα, τοῦ λέγει, νὰ σοῦ δείξω καὶ τὸν Παρθενῶνα.

Καὶ τοῦδειξε φαρδὺ πλατὺ τὸ Θεοσιον. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν δὲ ἐνῶ ὁ Ἀνατολίτης ἀνεγίνωσκε κατὰ τὸ στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον τὴν ἐπιγραφήν *Ὁδὸς Φαλήρου*, ὁ ξεναγὸς με ἀνοικτὸν στόμα τοῦ λέγει:

— Νὰ καὶ τὸ Φάληροσοο!

Μεταξὺ δύο, τοῦ ἐνὸς πανηγυρίζοντος τὴν ἐλαίαν τῆς Ἀμφίσης καὶ τοῦ ἄλλου τῆς Κορώνης, ὁ πρῶτος ὡς τελευταῖον ἐπιχείρημα λέγει:

— Τί τὰ θέλεις; Ἡ ἐλρὰ τῆς Ἀμφίσης ἔχει κρέας. — Κρέας, κρέας; Ἐ! τότε φάγε τὴν κυρίαν Σ... γλοῦ ἢ τὸν Χονδροκάστα.

Πιχτή Γλυκιά

Εἰς τὴν Μεγαρικὴν πανηγύριν ἐκ τῶν ὠραίων ἀθηναίων δεσποινῶν ἡ κ. Β. Κ. ἐκλείσθη ὡς μυροβόλος ἐπιστολὴ ἐν τὸς φακέλλου στολῆς Μεγαρικῆς. Εἰς τὴν πλατεῖαν δὲ ἔτυχε νὰ ὀμιλῇ μετὰ τοῦ κ. Σλήμαν ἀγγλιστί.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας ἀνοιξε τόσο στόμα ἀκούσας Μεγαρίδα ὀμιλοῦσαν τὴν γλῶσσάν του καὶ ἀποτεινὰς πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον:

— Καὶ κάθησθε ἐδῶ εἰς τὰ Μέγαρα; ἠρώτησε μετ' ἀπορίας, τὴν ὅποιαν θ' ἀνεβίβαζεν εἰς τὴν διαπασῶν, ἔαν δὲν ἐπήρχετο ἡ ἀναγνώρισις.

Εἰς τὸ καφενεῖον τρώην Τσόχα. — Βρὲ, τὸ ἐσκεφθῆς πολὺ γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ νερό; — Καὶ γιὰτὸ πάλι σεῖς κύριε, μοῦ μιλάτε με τόσο δραστήριον τρόπο!

Ὁ Ῥιζόπουλος τὴν ἔπαθε. Ἴδου ὅτι δρέπει τὰ ἀντίποινα τῶν κόπων του. Προχθὲς συναντᾷ καθ' ὁδὸν τὸν νέον ἐπίκουρον ἱατρὸν Κ. τοῦ ὁποίου τὴν καταδίωξιν ὡς ἐπιστράτου μετὰ πείσματος ἄλλοτε εἶχεν ἀναλάβει. Ἐξ ἀπροσεξίας δὲ ἢ καὶ σκοπιμῶς δὲν τῷ φέρει σέβας, ἀλλ' ἐκεῖνος με ὕφος ἐκδικουμένου:

— Ἐνωματάρχα! πῶς δὲν κάμνεις τὸ σχῆμα...

Ὁ Ῥιζόπουλος τὰ χρειάσθηκε. Τὴν ἐπαύριον ἦτο εἰς περιορισμὸν. Παρόμοια εἶναι πολλὰ τὰ παραδείγματα με τοὺς νέους *ξυλλίους*, κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν, ἀξιωματικούς.

Κατὰ τὴν Ἀνάστασιν ἐξωθεν τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων, γέρον ἱερεὺς μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἀνὰ χεῖρας ἐπιμόνως καλεῖ τὸν κόσμον:

— Ὅριστε, κύριοι, καὶ ἀπ' ἐδῶ. Ἀπαράλλακτα δημοπρασία.

Παλίμπαις χήρα πρῶν βουλευτῖνα, καυχᾶται εἰς ἀνεψιάν της, ὅτι διήλθε τὴν ἡμέραν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὀρφείου.

— Πῶς, Θεῖα, σεῖς εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς κυρίου; Καὶ ἐρυθριᾷ δῆθεν διὰ λογαριασμὸν της. — Ὅχι καλῆ, ἐκοιμώμουνα (!)

ΓΑΕΝΤΙ

Ἐπῆγε ἴσθην ἐξοχὴ ὁ βασιλιάς, Κι' ὁ γέρο Κουμουνδούρος ἴσθην Τροϊζήνα Ἐγλέντισε τ' ἄρνι τῆς Πασχαλιᾶς Ἀνάμεσα ἴστα βόδα καὶ ἴστα κρένα, Κι' ἀπάνω ἴστο φαγῆ καὶ ἴστο πιότι Ἐκαμε πανταχούσα δυνατῆ.

Ἐπέρασε τὸ Πάσχα μὴ χαρὰ Χωρὶς διαδηλώσεις κι' ἄρθρα νέα, Καὶ μ' ὄλη μας αὐτὴ τὴν συφορὰ Μὰ τὸ θεὸ ἔπεράσαμε ὠραῖα. Πρῶτο ἀπ' ὅλα φάγαμε καλὰ, Καὶ χρόνια εὐχηθήκαμε πολλὰ.

Ὁ πόλεμος ξεχάστηκε κι' αὐτὸς Μέσα ἴσθης Πασχαλιᾶς τὸ πανηγύρι Τὸν ἔχχαναν πολῖται καὶ στρατὸς Σὲ κάθε ρετινιάς γλυκὸ ποτήρι. Κι' ἡ νέα διακοίνωσις κι' αὐτὴ Ἐξεχάστηκε ἀπᾶνω ἴστο πιότι.

Μὰ ζήτω τοῦ πολέμου δυνατὰ Εἰς τὴν Χαλκίδα ἐφώναξαν καμπόσοι. Ἡ τῶκαμαν, θαρρῶ, γιὰ χωρατὰ, Ἡ τὸ κρασί τοῦς εἶχε παλαθώσει. Ἀλλ' ὅμως μετὰ τὸ ζήτω των κι' ἐκείνοι Δὲν ἐβλαψαν καθόλου τὴν εἰρήνην.

Μὲ ὅλους ἦσαν κι' εἶναι φιλικαὶ Τοῦ κράτους μας αἱ σχέσεις ἕως τώρα, Καὶ μόνο σὺ Τρικούπη *τενεκὲ* Κατακλυσμὸ μᾶς φέρνεις μετὰ τὴν Ὀρα. Ἐ! λέγε ὅ,τι θέλεις; δὲν σ' ἀκούμε Σὲ ξέρομε, μᾶς ξέρεις, καὶ γελοῦμε.

Ἀνοίγει κάθε μιά τριανταφυλλιά, Ἀνοίξουνε λουλούδια καὶ χορτάρια, Καὶ ζευγαρόνουν ὅλα τὰ πουλιά Εἰς τῶν δεντρῶν ἀπάνω τὰ κλωνάρια. Ἐ! φύσις ποῖες ρωμῆδες θὰ σὲ κυτᾷξῃ Καὶ «ζήτω τοῦ πολέμου» θὰ φωνάξῃ;

[Souris

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Ι

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ οἱ Ἴρλανδοὶ, οἱ Μηδενισταὶ καὶ τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα, ἡ παιζομένη ἐν Ἀθήναις κωμῶδιᾳ καὶ αἱ ὑπὸ τὴν γῆν πᾶσαν ἀποκαλυπτόμεναι βόμβαι, τέλος μίᾳ ἀθαρῆ ἑλληνικοῦ τριγαντηρίου παρὰ τὴν Κάσσον εἶχον προξενήσει ἐν τῇ κεφαλῇ μου τοιαύτην σύγχυσιν, ὅποιαν παρίστανεν ὁ κόσμος πρὸ τῆς δημιουργίας του. Ὑπὸ τὸ κράτος ὄλων αὐτῶν τῶν ἐντυπώσεων ἐκαθήμεν ἐν τῷ γραφείῳ μου ὑποδοσαστάζων διὰ τῆς παλάμης τὸ χάος μου, καθὼς ὁ θεὸς διὰ τῆς ἰδικῆς τευ τὸν κόσμον ὀλόκληρον, καὶ ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν κατέληγον εἰς τὸ ἀδυσσαλέον ἐκεῖνο ἐρώτημα:

— Τί εἶναι τέλος πάντων ὁ ἀνθρώπος;

Ἀλλ' εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐπνίγοντο ἄθροοι οἱ συλλογισμοί μου, καθὼς οἱ ποταμοὶ καὶ τὰ παραποτάμια μετὰ διακλαδώσεως πολλὰς καὶ ποικίλας ἀνὰ τὴν ξηρὰν, πνίγονται ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀφανῆ θάλασσαν!...

- Τί είναι λοιπόν ὁ ἄνθρωπος;
— Τὰκ . . . τὰκ . . .
— Ἐμπρός! . . .

III

Μούσα τοῦ 21, μούσα τῶν κλεφτῶν καὶ ἀρματωλῶν, αἰκίσησα τοῦ Ἀφεντούλη, νταρνάνα τοῦ Σουρή, συντρόφησα τοῦ Ἀντωνιάδη, καὶ μεσίτρια ἐν γένει τῆς Ἐθνικῆς τῶν ποιητῶν φάρας, ἡ προάγουσα αὐτοὺς εἰς τὰ μέλαθρα τῶν Ὀλυμπίων θεοτήτων, καὶ εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τὰς χάριτας, λάβε σὺ τὸν κονδυλοφόρον μου εἰς τὰ δάκτυλά σου καὶ ἀπεικόνισε πιστῶς τὸν φουστάνελλοφόρον ἄνδρα ὅστις, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ γραφείου μου, διέκοψεν ἀποτόμως τὸ νῆμα τῶν σκέψεών μου.

Ἔχει τὸ πρόσωπον ἠλιοκαῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγρίους καὶ σπινθηροβολοῦντας ὡς τσακμακόπετραις, γενειάδα μακρὰν, μέλαιναν κατὰ τὸ ἡμισυ καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἡμισυ λευκὴν ὡς παγωτὸν ἀνάμικτον, μύστακα ἐστρημμένον ἀλλὰ τοσοῦτου πάχους καὶ μήκους, ὥστε νομίζει τις ὅτι ζεῦγος κεράτων ἐφύη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἥρωος, μέτωπον ἐρυθρὸν καὶ ἐρρυτιδωμένον ὡς πανίον ἀμερικανικὸν αἰοδιέριον καὶ ρίνα ἀνοιγοκλείουσαν ὡς φουσερὸν σιδηρουργοῦ. Τὰ πάντα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἄνδρος φαίνονται πολεμικά! Τὸ ἀνάστημά του εἶναι μέτριον, ἀλλ' εὐθὺ καὶ εὐσταλές. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του φέρει κάλυμμα (καλπάκι) ρωσικόν, ἐφ' οὗ τὸ στέμμα τῆς μεγάλης Αὐτοκρατορίας τρεμοσβύνει ἐκ τῆς ρυπαρότητος καὶ τῆς σκουριάς! Ἡ ὑπόδησίς του εἶναι κρητικὴ, ἀπὸ δὲ τῆς μέσης καὶ κάτω καλύπτει τὸ σῶμά του φουστάνελλα λερῆ, τοσοῦτον λερῆ, ὥστε νομίζει τις ὅτι πρὸ μικροῦ τὴν ἐβύθισεν εἰς βόρβορον ἐντὸς τοῦ ὅπου οἱ χοῖροι παίρνουσι τὸ λουτρόν των! Δύο ἢ τρία τουφέκια ἀρχαίων χρόνων κρεμάμενα ἐπὶ τῶν ὤμων του, μία πιστόλα ὑπνώττουσα ἐν τῷ σελαχίῳ του ὡς δρακοῦλα ἐντὸς τοῦ λίκου τῆς, ἐν ρεβόλβερ τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τοῦ ἀμόρφου αὐτοῦ περικαλύμματος δύναται τις νὰ ὑπολάβῃ καὶ ὡς δίοπτρα καὶ τέλος ἐν γιαιταγάνιον μαυρομάνικον ἀποτελοῦσι τὴν πανοπλίαν τοῦ ἥρωος. Ὅλα αὐτὰ με ἐνεθύμησαν τὴν ὀλόκληρον ὀρχήστραν τοῦ παραδόξου ἐκείνου ἀνθρώπου ὅστις ἐπεσκέψατο πέρυσι καὶ τὰς Ἀθήνας. Ἄλλ' ἕτερον ἐκάτρεον!! Ἐκτὸς ὄλων αὐτῶν ὁ ἥρωος μου φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους ἐξ παράσημα (πλὴν τοῦ ἑλληνικοῦ) ἀγνώστου φύσεως καὶ καταγωγῆς, καὶ μίαν προδιάν, ἧτις τὸν καθιστᾷ κάπως ἀγριώτερον.

Καὶ τώρα ὅτε σοὶ ἔδωκα τὴν εἰκόνα πιστὴν τῆς καταγιγίδος σου, εἰτοιμάσου ν' ἀκούσῃς καὶ τὸ ὄνομά της, ὅπερ θὰ σοὶ κάμῃ ἐντύπωσιν κεραυνοῦ ἐκρηγνυομένου πρὸ τῶν ποδῶν σου . . . **Καραϊσκάκης.**

Πῶς ὁ Καραϊσκάκης αὐτὸς πρὸ 10τίας ἀνεχώρησεν ἀπ' Ἀθηνῶν, πῶς παρευρέθη εἰς ὄλους τοὺς ἀνατολικούς πολέμους, πῶς ἠγωνίσθη εἰς τὴν Σίπκαν καὶ τὴν Πλέβαν, πῶς ἔλαβε τὰ παράσημα καὶ τὴν προδιάν, πῶς τέλος φέρει τὸ ἰδανικὸν ὄνομα τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων εἰς τὴν λερωμένην ἐκείνην περιβολὴν, καὶ χίλια ἄλλα πῶς, θὰ γνωσθῶσιν ἅμα τῇ εἰς Ἀθήνας ἀφίξει του.

III

Ὁ Καραϊσκάκης ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινος ὀδηγοῦ Ἑλλήνος, ἐξέρχεται τοῦ γραφείου μου πρὸς διευθέτησιν ὑποθέσεών του τινῶν καὶ ἰδίᾳ πρὸς παρασκευὴν τῶν διὰ τὴν κάθοδόν του εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ καλπάκι, τὰ παράσημα, ἡ φουστάνελλα, ἡ πανοπλία καὶ ἡ προδιὰ εἰσι προκλητικώ-

τατα διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν περιέργων, καὶ ἄπειρος κόσμος ἀκολουθεῖ τὸν πλάνητα καὶ τὸν ὀδηγόν, ὡς ἀθίγγανον εἰσερχόμενον μετὰ τῆς ἀρκούδας του εἰς μεγαλοῦπολιν. Εἰς τὴν θέαν τοῦ Καραϊσκάκη πολλοὶ ἵπποι θὰ ἀρηνιάζον, οἱ κύνες φεύγουσιν ἐντρομοὶ ὕλακτοῦντες, οἱ δὲ βόες ζητοῦν νὰ τὸν κουκουλήσωσιν! Ἰσως τὸν ἐξέλαβον ὡς λύκον! Ἄλλ' ὁ Καραϊσκάκης ἀπαθὴς ὡς ὁ θάνατος διέρχεται διὰ μέσου ὄλων αὐτῶν τῶν ζώων ψιθυρίζων ἴσως καθ' ἑαυτόν:

— Εἰσαστε ὀρὲ σεῖς, μὰ εἶμαι κι' ἐγώ! . . .

Ἐν ταῦτοις οἱ παῖδες φωνασκοῦσιν ἀκατάληπτά τινα λόγια, τὰ ὅποια ὁ Καραϊσκάκης ἐκλαμβάνει ὡς ἐπευφημίας καὶ θαυμασμῶν. Δὲν διστάζει λοιπὸν σύρων—ἄτυχὸς θῦμα—καὶ τὸν ὀδηγόν του νὰ διασχίσῃ ὄλας τὰς μεγάλας ὁδοὺς τῆς πόλεως μας ἀφίνων οὕτως ἀπανταχοῦ ἶχνη ἀνδρός . . . καταλερωμένου! . . .

IV

Πλὴν τοῦ ὀπλοστασίου ὅπερ ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ὁ Καραϊσκάκης, διεκρίνεται καὶ ζεῦγος ὑποδημάτων ἐφέδρου, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι προωρισμένος νὰ κάμῃ τὸν γύρον τοῦ κόσμου πεζός! . . . Ἄλλ' ὅποιον θαῦμα, μετὰ τὴν περιήγησιν ὀλοκλήρου τῆς πόλεως, τὰ ὑποδήματα τοῦ ἥρωος εἶχον ἐξαφανισθῆ! χεῖρ τολμηρὰ, ἀγνωστος, εἶχεν ἀναρπάσει αὐτὰ ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ Καραϊσκάκη, χωρὶς οὗτος νὰ ἐννοήσῃ, οὔτε ὅταν τὸν ἐδάρινον, οὔτε ὅταν τὸν ἀπῆλλαξαν τοῦ βάρους των! Ἐβύρατε τώρα τὴν διαφορὰν μεταξὺ σοῦ καὶ κώνωπος Καραϊσκάκη καὶ ὑποδημάτων!

Ἄλλ' ὦ Παναγία μου κλεφτεῖνα! σὺ προστάτις τῆς γενναίας ἐκείνης γενεᾶς, σὺ εἶπέ μου πῶς εἰς Νεαπολιτάνος, εἰς ἀπόγονος τοῦ γένους τῶν μακαρονίων, κατώρθωσε νὰ κλέψῃ ἓνα ἀρχικλέφτην παρασημοφόρον, ἓνα ἐπὶ τέλους Καραϊσκάκην! Ἄλλὰ σιωπᾷ . . . σιωπᾷ ἐξ ἐντροπῆς, σιωπᾷ ἐξ ὀνειδούς, σιωπᾷ διότι δὲν ἔχεις τι νὰ ἀντιτάξῃς ἀπέναντι τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος, ἀφοῦ εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Καραϊσκάκης ἀνεχώρησεν ἄνευ ὑποδημάτων, ὁ δὲ Νεαπολιτάνος κηλιδώνει διὰ τῶν ἀχρείων αὐτοῦ ποδῶν τὰ κλεφτικὰ ὑποδήματα!!

V

Εἶναι δεκάτη πρωϊνὴ ὥρα: 300 οὐγγρικοὶ ἵπποι ἐπιβιβάζονται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐπὶ αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου μέλλοντος νὰ μεταφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφώδης· ἡ θάλασσα θραύεται κατὰ τῶν βράχων ἀγρία· οἱ καπνοὶ τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν ἀτμοπλοίων καθιστῶσι τὴν ἀτμοσφαῖραν ὀμιχλώδη· τὰ πτηνὰ ἀποσύρονται εἰς τὰς κρύπτας των, ὁ δὲ τριακοστός ἵππος ἐπιβιβάζόμενος ἐκπέμπει ἀπαίσιον χρεμετισμὸν! Τὰ πάντα προμηνύουσι τὴν ἔλευσιν καταγιγίδος!

Ὁ Καραϊσκάκης! . . . αἴφνης ἀκούεται φωνὴ μακρόθεν καὶ ἰδοὺ ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ὡς καρβουναποθήκη, ἄγχιος ὡς τὴν μορφήν τῆς φύσεως, φαίνεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολλοῦ συρφετοῦ ἀποδιώκοντος ἀλλαλαγμοῖς τὴν . . . ἐπιδημίαν! Εἶχεν ἐπιβιβασθῆ ὁ τριακοστός ἵππος τὸν ὅποιον ἐπηκολούθησεν ὁ Καραϊσκάκης τριακοστός πρῶτος ἐν μέσῳ χρεμετισμῶν τῶν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ συναδέλφων του, καὶ γιουχαρισμῶν τοῦ κατευδοῦντος πλῆθους.

Τεργέστη.

Doek.